

ÎN RĂCOAREA DIMINEȚII

de Rev. Petru Lascău

CEASUL VOSTRU

În noaptea când a fost prins, a spus dușmanilor Săi: *“Acum este ceasul vostru și al puterii întunericii”* și ei au înțeles că li s-a dat un ceas la dispoziție să-și manifeste toate instinctele și ura de care erau animați. Vor lovi în El, și-L vor crucifica, scuipându-L și hulindu-L. Apoi, văzând că moare, vor jubila, felicitându-se reciproc. Vor comemora noua eră ce va începe mâine printr-un ospăț festiv. Vor dormi liniștiți. Tumultul noroiului interior și-l revărsaseră furibunzi. Se răcoriseră după focul ce mocnea în ei de câțiva ani, de când tâmplarul acesta desculț cutreiera țara. Dar acum totul s-a terminat...

Singurele lucruri neplăcute erau banii dați lui Iuda - bani azvârliți în templu în ajunul sabatului și perdeaua dinăuntru care s-a rupt în două în cutremurul ce-a zguduit pământul.

Desigur, după moartea Lui, lumea se va întoarce la matca ei obișnuită, și zvonurile care poate au ajuns la Roma, nu vor avea repercusiuni.

Și au uitat cuvintele Lui: *“Acum e ceasul vostru...”*

Când ceasul lor s-a scurs, a urmat Învierea. O dată cu învierea Lui a început veșnicia. În urma ceasului suferinței, ucenicilor li s-a dat veșnicia învierii, dar și după ceasul *“triumfului”* răstignitorilor li s-a dat veșnica pedeapsă a iadului.

Acum în acest îndurerat ajun de Mare Săptămână a Patimilor lui Cristos, să meditam la suferința neamului nostru căzut între tâlhari, pe alunecosul drum dinspre Ierusalimul credinței și Ierihonul deșertăciunilor lumești.

Măcar acum, îndumnezeiți de gândul lui Cristos să nu mai afurisim și blestemăm răstignitorii, ci asemeni dragostei Sale să ne rugăm pentru ei: *“Iartă-l Tată că nu știu ce fac!”* Căci cine în această scurtă viață este mai demn de mila și feroarea unei asemeni rugăciuni, decât cei ce bat cuiul răstignitor în singura mână ce le înmulțea pâinea, ce le preschimba apa în vin, ce le creștea copiii în lumina venită de sus?

Ce fință poate fi mai neștiutoare decât aceea ce-și răstignește iubirea și mântuirea sa? Ce ignoranță mai adâncă poate fi decât să-și distrugi temelii țării tale, să dai câinilor pâinea de la gura copiilor tăi, să le otrăvești sufletul cu ura față de cer?

Să meditam acum, și să îmbărbătam inimile răstigniților, cu cuvintele Răstignitului ce-a biruit moartea. Acum este ceasul lor. Li s-a dat un ceas. Numai un ceas, pentru că în bunătatea Sa nemărginită, Dumnezeu acordă doar un ceas răului de-a se exprima liber. Durerea are un ceas la dispoziție. În urmă vine Învierea.

Nu știu cu ce măsoară Dumnezeu timpul. Uneori o zi e ca o mie de ani, și o mie de ani, e ca o zi. Dar ceea ce știm sigur, este că ceasul Lui nu întârzie niciodată. Nu puneți deci întrebarea asemeni femeilor nerăbdătoare, ce scrutau orizontul așteptând carele lui Sisera, cântând: *“De ce vin carele tale atât de încet?”* Există o împlinire a vremii, o bătaie anume a orologiului divin ce va însemna sfârșitul *“ceasului lor”*. Isus știa acest lucru și poate de aceea suferința Sa a fost mai ușor de învins. Pentru că orice suferință este mai ușor de îndurat dacă o știm limitată în timp. *“Nu mă tem de moarte, ci de veșnicia ei”* spunea poetul. Dar dacă ei îi este dat un ceas și apoi vine Învierea, cine se mai teme de ea?

Nimeni nu poate să știe cât a mai rămas din noapte. Nu auzim bătăile orologiului lumii, dar cu cât clipa trece, dimineața e mai aproape. Se se va crăpa de zi în prima zi după răstignire în neasemuita dimineață a învierii. Iată nădejdea tuturor celor ce mai veghează la altarul rugăciunii pentru neam și țară.

Lovind pe sfinți, dărâmându-le altarele și bisericile, arzându-le cărțile sfinte, întemnitându-i, cohorte de soldați, de caiafe, de irozi, și plebei dezorientate și fanatice i s-a dat doar un prilej de un ceas. Este ceasul lor, dar mâine... Mâine e Învierea și veșnicia noastră.

Pătruns prin ușile încuiate de frica iudeilor, Isus cel Înviat a rostit urarea celei mai acute nevoi din inima ucenicilor Săi: *“Pace vouă!”*

Să rămânem în pacea Învierii Sale, rugându-ne și iubind. Iubind și rugându-ne, vom fi de neînvinși. Universul întreg e de partea iubirii și nu e armă mai mare ca genunchiul aplecat. În fața urii din ceasul puterii întunericii nu poate sta decât iubirea și nu poate supraviețui decât cel ce se roagă din dragoste

pentru răstignitorii săi. Silindu-ne să-i urâm, răstignitorii vor învinge.

Născuți din jertfa iubirii, suntem fiii ei și existăm atât cât iubim. Și dacă este o excepție de la porunca de-a iubi, și deci, dacă putem să nu iubim ceva, atunci aș îndemna să începem cu cele spuse de Ioan în exilul din Patmos: "...și nu și-au iubit viața chiar până la moarte". Pentru că singura ființă pe care poți s-o ignori, ale cărei interese le poți oricând sacrifica, pe care poți s-o jertfești, este propria ta ființă. Și minunea e posibilă, și lumina încă biruie întunericul, și viața triumfă, pentru că "Cristos a înviat!"

Nr.189/ Iunie 07